

DOMŮ PŘIVEZU PLNOU TAŠKU NÁPADŮ

Každoročně má Jiráskův Hronov nějakého hosta ze zahraničí, který tu nehraje, ale pozoruje. Letos tímto pozorovatelem je Němka Babette Ulmer, za BDAT (Bund Deutscher Amateurtheater), tedy Německý svaz amatérského divadla. Usedáme společně do stínu na trávník a začneme povídat.

Jste v Čechách poprvé?

To ne, už jsem kdysi byla v Praze, ale je to hodně dávno, asi před 15 lety. V Hronově jsem poprvé, jsem tu od soboty a budu do úterka, bohužel nestíhám celý festival. Ale jsem velmi ráda, že mě sem poslali jako pozorovatele. Odvezu si spoustu zážitků.

Co konkrétně vás zaujalo?

Sice nerozumím česky, ale všechno, co jsem viděla, mě svým způsobem zaujalo. Jsem velmi překvapena vysokou úrovní přehlídky i jednotlivých inscenací. Jedna pro mě byla zvláště zábavná, a to Valérie a týden divů od Latriny Magiky. Měla skvělou scénografii, zajímavé herce, muziku, hodně mě to bavilo. Ale jak jsem řekla, každá z těch věcí byla pro mě

pozoruhodná. I když nerozumím jazyku, dokázala jsem porozumět, o co tam šlo. Nikdy jsem se nenudila a nikdy jsem z divadla neodcházela s tím, že bych nepochopila vůbec nic.

Můžete prozradit něco o sobě?

Jsem kulturní antropoložka a pocházím z malého městečka nedaleko Stuttgartu, které se jmenuje Esslingen. Jsem v pracovní skupině s dalšími sedmi lidmi v rámci naší asociace amatérského divadla. Bund Deutscher Amateurtheater se sídlem v Berlíně je národní asociace amatérského divadla a v ní fungují různé podskupiny. Ta naše se zabývá divadlem pro děti a mládež. Snažíme se hledat nové způsoby, jak dát dohromady mladé lidi, inspirovat je a dodat jim odvahu, aby vyjádřili své pocity a myšlenky svým vlastním způsobem. Hodně se to koncentruje kolem interkulturních vztahů a divadla v souvislosti s mezinárodní výměnou. A i k tomu mi může být hronovský festival inspirací. Naše asociace i naše malé divadlo se soustředí na hledání kulturních souvislostí, zapojujeme například uprchlíky – což je dnes v Německu silné téma. Pracujeme v napojení na Baden-Würt-

temberskou oblast, odkud pocházím. Společně s Landesverband Amateurtheater Baden-Württemberg, což je krajská pobočka BDAT, rozvíjíme speciální programy mezinárodní spolupráce.

Našla jsem na internetu, že jste pořádali velký seminář s mottem „divadlo integruje a sjednocuje“.

Ano, to byl krásný kongres, dali jsme dohromady lidi z celého světa, hudebníka z Izraele, Afričany z Beninu, latinsko-americký soubor, který dělá divadlo speciálním způsobem v Santiagu de Chile. Všichni společně jsme se snažili přijít na to, jak vytvořit koncepty, interkulturní myšlenky, které by zaujaly všechny, a mohly být rozvíjeny i v celostátním měřítku. Z tohoto hlediska mě právě zajímá, jak na to jdete v Česku, jakých využíváte prostředků, co všechno je třeba brát v úvahu, aby si všichni rozuměli. Takže jsem šťastná, když vidím, jak kvalitní a vynalézavé divadlo se u vás dělá. Nesleduji představení jen z hlediska estetického, zda se mi to líbí, nebo nelíbí, ale jak je to uděláno, jako výrazové prostředky jsou zvoleny, aby to bylo působivější a aby bylo rozumět významům. Domů přivezu doslova plnou tašku nápadů, které se nám můžou hodit. A taky přesvědčení, že v Česku to dělají dobře a my bychom se tím mohli inspirovat.

Teorie je jedna věc, v praxi však jakákoliv ušlechtilá myšlenka nemusí fungovat. Máte nějaké konkrétní praktické zkušenosti, že divadlo skutečně může spojit lidi?

Můžu říci velmi upřímně, že opravdu ano. Jsou tři body, na nichž bych to ráda dokumentovala. Před posledním kongresem jsme měli dosti dlouhý workshop s izraelským kolegou a máme teď dvouletou zkušenost ze společné spolupráce při budování sítě kontaktů. Ti, kdo se dílny účastnili, jsou velmi dobře propojeni. Jsou od té doby v kontaktu, přes facebook, mail a různá média. Díky novým médiím

mohou na tvorbě projektů spolupracovat a rozvíjet společné myšlenky i na dálku. Podle zkušenosti tvrdím, že je důležité, aby se lidé nejprve setkali osobně, tváří v tvář. Seznamování na dálku nefunguje. Ale když navážou osobní kontakt, dále už to může pokračovat i přes vzdálenější kontakty. Další dobrou zkušenost mám z mezinárodního festivalu v Německu, který se jmenuje Theater der Welt. Pořádá se v druhé polovině června a také se tam scházejí lidé z celého světa. Mám zkušenost ze dvou ročníků festivalu a musím s radostí říci, že se podařilo do festivalového dění zatáhnout mnoho lidí, kteří normálně s divadlem nemají nic společného. Myslím, že byl dobrý nápad přivést do divadla lidi, kteří nemají ani ponětí o tom, co to divadlo je a nikdy předtím v něm nebyli. Jsou to lidi, kteří stojí bokem, mají menší vzdělání, můžou to být třeba bezdomovci, uprchlíci, lidé nějakým způsobem vyloučení ze společnosti. Zjistili jsme, že čím víc se o tyto integrační věci pokoušíme, tím více se nám daří ty lidi zatáhnout do společné komunikace. Že je pak možné sdílet zážitky a myšlenky. V divadle se totiž nikdo neptá, odkud je ten nebo ten. Takže v tomto smyslu může být divadlo dobrým příkladem toho, že když lidé začnou něco společně dělat, sdílet, tak to přirozeně zasáhne i do dalších oblastí. Po takovém seznámení, kde nejsou předsudky, se pak ti lidé přirozeněji začnou spolu bavit, vyměňovat si myšlenky, diskutovat o nich – což je podle mého podstatu integrace. A takových festivalů, kde se setkávají lidi z různých stran zeměkoule, je naštěstí pořád více. Zrovna loni jsem byla uměleckou ředitelkou festivalu, kde spolupracovalo na projektu dvanáct národností. Hráli mladí lidé a výsledkem bylo představení beze slov, takže si všichni rozuměli. Důležité bylo, že inscenaci vytvářeli společně, promísila se jejich kulturní zázemí a nabídla se tak možnost sdílení společných zážitků. Strávili jsme spolu týden nebo deset dní a byla to přirozená možnost dozvědět se o sobě navzájem více. Společně strávený čas vztahy posilí, jsou mnohem intenzivnější a mohou být dobrým základem pro další kontakty. Myslím si, že takové mezinárodní dílny je dobré dělat, že to má budoucnost. Ovšem samozřejmě je potřeba dobrá organizace a dobří lektori, renomovaní lidi, kteří dokážou dát lidem dohromady a poskytnout jim poutavý program.

Jana Soprová

REFLEXE – S VYLOUČENÍM VEŘEJNOSTI

PEKLO JSOU TI DRUZÍ

V šapitó je narváno a na jednoduchém pódiu pod bronzovou soškou stojí tři židle v barvách italské vlajky. Zazní St. Louis Blues a na pódium vcházejí dva herci. Jedna postava je evidentně v rejži a druhá je na tom líp. Od stánků u amfiteátru parku A. Jiráska zazní disko a představení může začít.

Divákovi je postupně odhalováno, co se to vlastně na scéně děje a kde se postavy nacházejí. První myšlenka patří vězení. Přibíhá žena, která je také v háji, a trojici těch, co nejsou úplně v pohodě, doplní blondýna v růžových šatech. Muž, který všechny tři do zatím blíže neurčeného prostoru dovedl, odchází. Zapomeňme na něho, už jej neuvidíme. Podle chování postav tuším, že se stalo něco nepěkného. Věděl bych víc, ale díky okolnímu šumu není často rozumět dialogům a někdy na nesrozumitelnosti textu mají podíl i sami herci.

Postavy budou žít společně. Jedna z dívek by se, kdyby to bylo ve hře napsáno, určitě ráda zúčastnila Prague Pride a vyjíždí po té v růžovém. Zbytečně. Ještě to mockrát zkusí, ale nikdy jí to nevychází. Z průběhu děje a z textu vyplývá, že všechny tři postavy jsou mrtvé a nacházejí se v pekle či očistci. Před diváky se postupně odvíjí příběhy jejich jednotlivých životů a stále více je jasné, že nebe bude o pár pater výš.

Trošku kulhá temporytmus, a tak se někteří méně odolní diváci začínají vytrácet.

Na rovinu: Hrát v tomhle prostoru chce řemeslo a zkušenost. Udržet pozornost diváka při projíždějícím vlaku, navzdory vyjícímu psu, křičícím děckám a zvonícím mobilům, vyžaduje fundovanost starých mistrů. V jednu chvíli se chlapec přede mnou, objímající svoji dívku, začal oddávat žužlání ucha partnerky, hlazení jejího krku a... naštěstí si uvědomil, kde se nachází, a zkontroloval svoje hormony na přijatelnou hladinu.

V jednu chvíli připomíná drama únikovou hru. Postavy se snaží vymyslet způsob, jak se z pekla dostat a postupně přicházejí na to, že pravým peklem jsou ti druzí. Navzájem se psychicky týrají a posléze dojde i k násilí fyzickému. Vše je okořeněno čas od času hrou na erotickou strunku, tu drnkají dívky spolu, tu muž s blondýnou. Někdy v tuto chvíli zalitují, že hlediště nemá elevaci.

Závěr vyznívá v tom smyslu, že je to na vždy. Když si to trojice uvědomí, začne se šťastně (ale možná hystericky) smát a mě napadá, že budou hrát na tři strunky. Inu peklo má každý takové, jaké si přeje...

Inscenace jedné z nejznámějších her francouzského spisovatele a filosofa Jean-Paula Sarrtra: S vyloučením veřejnosti v podání DS JeLiTa z Nymburka byla z mého pohledu odvážným počinem. Odvážným bohužel tentokrát na Hronově štěstí příliš nepřálo.

Honza Švácha

RECENZE – JAK DALEKO JE DALEKO

LÁSKA ZA ČASU KUFRŮ

Poznámka profesionálního cynika úvodem: léty účasti na JH jsem nabyl dojmu, že – aby tato přehlídka mohla vůbec proběhnout – musí být přítomen buď Charms nebo žluté hvězdy. Charmse jsem zatím v programu neobjevil, ale žlutých hvězd se v inscenaci Jak daleko je daleko objevilo dostatečné množství, aby Jiráskův Hronov mohl spokojeně pokračovat (ta jedna v mosteckém To si viděl by to sama nezvládla).

Použitý cynismus je v zásadě spontánní reakcí na důstojnou úhlednost (ano, jelikož jsem zřejmě dostal na tomto JH produkci ZUŠ od kolegyně Bezouškové jako stranický úkol, stává se – zdá se – z oné „úhlednosti“ ponorné téma mých recenzí), s níž je tematika holocaustu v produkci souboru Záludňáci ZUŠ Litoměřice pojednávána. Jako by se jakákoli hravost, spontaneita či nedejbože humor s daným tématem nesnášel. Je to v něčem paradox: soubor si přitom zvolil látku, která ono téma umožní nahlédnout „odspodu“, optikou první, nezralé, ale o to intenzivnější lásky dvou pubertáků, kteří vnímají smrtící přítomnost velkých dějin jen částečně. Nicméně duch jakési předjednané vážnosti leží na inscenaci od začátku jako mrak: pozor, jde o velké a závažné téma a chtěli bychom vidět toho smělce, jež by si o tom dovolil pochybovat.

Nejsme pravda svědky (budme spravedliví) žádného „koncentračního kýče“, citového vydírání, přímočaře agresivních metafor, i ten lyrický klavír v pozadí spí

tklivě přede, než by burácel poryvy emocí. Celé je to sehráno velmi subtilně a cudně, což je na celé inscenaci to nejlepší. Zároveň ale také hodně monotónně – dlužno ovšem dodat, že je to i vina samotných dialogů, které jsou spíše lyrické a informativní a příliš dramatických situací nenabízejí. Je to s inscenačním celkem jako s těmi kufry: je to hezký a potenciálně významotvorný (byť docela zprofanovaný) obraz – aby se však jejich neustálé představování stalo z ilustrativní výplně mezi jednotlivými obrazy metaforou bezcílného života ve stínu smrti, k tomu je nakročeno jen hodně nesměle.

Poznámka osobní závěrem: Zarázelo mě (a jelikož jsem nečetl Lustigovu předlohu, nevím, komu si stěžovat), jak málo živočišnosti a smyslnosti v celé love story Ludvíčka a Markétky bylo: přítomnost smrti jak známo zesiluje puzení žít a vzájemnou dychtivost bych za daných okolností čekal mnohem silnější (Elie Wiesel ve svých pamětech píše o zuřivém výbuchu sexuální aktivity, který probíhal mezi pubertální mládeží, když byl jako šestnáctiletý transportován do Auschwitzu).

Nedávno jsem v korespondenci Mojmíra Otruby našel hezkou větu: „Dobře víte, že se i do oprávněné chvály musím vždy nutit.“ Mám bohužel podobný problém: jistě pravdivé věty o tom, jak je dobře, že se dnešní mladí lidé zabývají tímto palčivým tématem atd. atd., si tak prosím do recenze doplňte sami.

Jan Šotkovský

3 X PRO LENKU PAŘÍZKOVOU, REŽISÉRKU INSCENACE JAK DALEKO JE DALEKO

Byla jste to vy, kdo dětem nabídl, že budete zpracovávat téma holocaustu?

To vzešlo spíš z jejich strany a vyplynulo ze vzájemné diskuse. Já sama jsem ani neměla potřebu tohle téma zpracovávat, protože mám pocit, že už je moc časté a je těžké se při něm vyhnout nějakým klíšům. Ale děti byly ve věku, kdy četly hodně knížek z doby holocaustu, např. Zlodějků knih. Bavili jsme se i o několika dalších titulech, popisovali jsme si svoje čtenářské zkušenosti. Nakonec jsme se shodli na knížce Arnošta Lustiga Zloděj kufřů, kterou jsem navrhla já.

Co děti na tématu nejvíc zajímalo?

Naším prvotním zájmem nebyl přímo holocaust, ale touha zpracovat příběh lidí, kteří jsou v nějaké mezní životní situaci. Zajímalo nás, jak okolnosti působí na osobnost, jak se díky nim člověk vyvíjí a mění. To je to, co na tom děti baví doteď.

Vaše představení navštívil syn Arnošta Lustiga. Jaká byla jeho reakce?

Ano, po druhém představení tady v Hronově za námi přišel Pepi Lustig. Dostal doporučení od své sestry Evy, se kterou jsme v kontaktu. Přijel se na nás podívat z Prahy a zase odjel. Bylo úžasné se s ním setkat, je to hrozně milej člověk a hodně nás potěšil. Byl překvapený a potěšený, co jsme s textem udělali, oslovila ho forma zmnožení postav a přišlo mu to smysluplné. Setkání s ním nám dodalo dobrý pocit a chuť dál pracovat a hrát.

Jak se vám hrálo v Čapkáci – v prostoru, který není příliš vstřícný pro tento typ divadla?

Ta inscenace je určitě do menšího prostoru a pro menší počet diváků. Máme vyzkoušeno, že ideální je přibližně 70 lidí. Pro děti je dost těžké ustát velký prostor, je to náročné na artikulaci a mluvení nahlas.

Pracujete teď na podobně závažném tématu?

Uvidíme, co nás čeká v příštím roce, jak se sejdeme, protože hodně z dětí teď ukončilo devátou třídu.

zuv

3 X PRO MICHALA STONA, REŽISÉRA INSCENACE SVINĚ

Jak představení vlastně vznikalo?

Vznikalo z jasného tématu, které jsme se pokoušeli ohledávat především fyzicky a bytím v příběhu. Velmi pozdě jsme do zkoušek zařadili text a postupně jej do představení vpasovali. Přesto je ho tam ještě moc. Je vidět, že se nejedná o žádnou dramatizaci a ještě nejde o konečný tvar. Kdybychom měli víc času, vyvíjelo by se představení rychleji a bylo by úplně jiné, než je teď.

Představení končí punkovou skladbou...

Pátrali jsme po formě, která by dané téma vyjadřovala nepopisně, a my v tom byli opravdoví. Hledali jsme, jak by to podle našich představ bylo možné uhrát. Říkali jsme si, že frontmani jsou svým způsobem děti, které jdou do akcí po hlavě. Na jednu stranu je to póza a na druhou hodně sexy. Je to humorné a až trapné a na druhou stranu tomu člověk podléhá. Přišlo nám tedy jako vhodné spojení těch, co příběh vyprávějí, s formou punku. Většina herců jsou muzikanti, kteří hrají i mimo divadlo, a já se je snažím využívat ve všech představeních. Máme dokonce jedno představení, kde fungují jenom jako muzikanti.

Hodně diváků zaujala technická stránka představení. Nemohl jsem si nevšimnout zařazení looperů (smyčkovačů)...

O technickou stránku se u nás stará Honza Strnad. Všechno, co jsme potřebovali, vymyslel tak, že to funguje. Technická stránka věci a scénografie vyšla z podstaty toho, co jsme chtěli a o co nám šlo.

saj

RECENZE – SVINĚ

MANÉŽ, V NÍŽ SE LIDÉ CHOVAJÍ JAKO ZVĚŘ

Britská civilizační zkušenost je hlubokým zdrojem kultury, která nejrůznějšími formami vystihuje fungování, přednosti i nebezpečí uspořádání, jemuž říkáme „západní demokracie“. Ze všech evropských zemí má právě Británie nejvíc zkušeností se světovládou, pocitem nadřazenosti, s vlastní nelítostností, její kultura pramení ve velkém rozmachu mořeplavecké civilizace, má sebevědomí, které stojí v základě fair play, má tradici demokratických institucí – i jejich bezmoci či chybování v kritických chvílích (vzpomeňme na Mnichovskou dohodu). Tato kultura ve 20. století vydala George Orwella – a také Williama Goldinga. Jeho román – mýtus Pán much v modelovém příběhu skupiny dětí na neobydleném ostrově podrobuje zkoumání všechny tyhle vlastnosti – a ještě některé jiné.

Ale k inscenaci Teatru Vaštar Svině, která z románu vychází. Oceňuji na ní především vůli a schopnost přehledně vyprávět děj, přičemž ono vyprávění je ozvláštněno mnoha divadelními prostředky včetně technologických figlů, takže nesklouzne do epičnosti víc, než je při adaptaci prozaického díla nutné.

Základní časoprostorové vymezení – kruhový prostor, do nějž jsou lidé vypuštěni jako dravá zvěř do manéže a jenž má uprostřed červený krotitelský postament, na němž vládne ten, který tam zrovna stojí, který je ale snadné zvrátit, až nakonec není vůbec k ničemu. Mušle – mikrofon je už v předloze, moc má ten, koho je slyšet (kdybychom chtěli aktualizovat, kdo má média).

Herci se ani na chvíli nepřestanou chovat jako děti, dokonce i ten, který i zjevem působí dospěle a také hraje roli nejrozumnějšího Ralpha, se nevyhýbá uličnickým momentům ve svém chování. A právě v dětském chování vyniknou způsoby myšlení nejen jednotlivců, ale – přesáhne-li z metafory do podobenství – i celých skupin obyvatel.

Cením si přesného výběru replik z románu, schopnosti souboru vyjádřit minimem slov potřebné postoje: v tomto smyslu je text adaptace souboru Vaštar velice přesný a dramatický. Nepůsobil by tak ovšem, kdyby herci neměli stejně přesné vědomí o tom, co a proč říkají a hrají, kdyby podlehli nervozitě spolu s publikem a zkrátili pauzy či některé činnosti, nesnesitelně svou umanutou pitomostí (házet míčku, když se má vážně jednat, blbnutí s tyčemi místo

sbíráni dříví... atd.) Cením si pečlivé rozvahy nad prostorovými řešeními scén, kdy je třeba změnit místo děje: herci někdy běhají v kruhu, ale jindy situace prostě přijde za nimi (působivá scéna, kdy se Jack ujímá jako samozvaný náčelník vedení). Spoustu toho odehrají na zemi a na mírně vyvýšené obrubě kruhu, která, osvětlena revuálními světýlky, evokuje i výhled na moře či třeba soumrak nebo požár. Oceňuji neochvějně soustředění herců v dialogích, které nechávají dojít k mysli diváka bez aktualizačního pomrkávání.

Oceňuji, že tam, kde je třeba se posunout v ději a nejde to udělat s počtem herců a aparátem, který je k dispozici, klidně se inscenátoři uchýlí k vyprávění, které je vždy případně přiděleno postavě, které v tu chvíli z vnitřní logiky věci náleží.

Ale zejména oceňuji hluboké porozumění předloze, jejíž jasnozřivá až prorocká analýza rozpadu civilizace, puštěné z řetězu a zbavené dospělého dozoru publiku naléhavě připomene situaci demokratických struktur, v nichž žijeme v současnosti. Obzvlášť trýznivé uvědomění člověku přivodí postava Čuňase (a výkon jeho představitel), toho slabého, který vyžaduje vždy menší nároky, protože má astma a brýle a je sirotek a má nadváhu, toho, který je zoufale zvyklý se nestarat o nic jiného než o sebe, kdo nechce velet, ale ani poslouchat, toho, který má mnohdy i pravdu, ale není schopen pro její prosazení udělat nic jiného, než se dožadovat činů jiných. Který by si prosadil respekt a pozornost, ale musel by se jinak chovat a říkat věci jiným tónem, než je ten jeho věčně ukřivděný a požadující. Že demokratické instituce v kritických chvílích selhávají a lid touží po silném vůdci a snadných řešeních, s údivem znovu sledujeme dnes – a Golding to věděl už v roce 1954!

Po představení jsem byla redaktorem Zpravodaje tážána, co amatérismus divadlu přináší. Doplnuji odpověď: třeba takovéhle inscenace, pracující s limitovanými možnostmi lidí, kteří se v nich angažují, nedokonalé, ale lidsky i významově nesmírně naléhavé. Před odjezdem na Hronov jsem si pouštěla film Petera Brooka podle Goldingovy předlohy, který je ve všech prostředcích mnohem dokonalejší, ale naléhavostí inscenaci Svině nepředčí, ba v mém případě jí ani nedosahuje.

Alena Zemančíková

RECENZE – CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN

TŘI V TOM (MÍNĚN KRYSAŘ)

Tři Jiří Hlávkové se podílejí na monodramatu dle Krysaře Viktora Dyka, nazvaném *Co vyprávěl Sepp Jörgen*: herec, autor dramatisace a režisér. Pro přehlednost o každém zvlášť.

Hlávka první, herec, nám plasticky předvede, co to znamená setkat se s tzv. bardem staré školy (bard staré školy je, milé děti, herec, který si může dovolit pokleknout na děkovačce a nepůsobí to trapně) a v čem ta stará škola je dobrá. Jistě, zkraje představení se, dostatečně zútlocitně hereckým trendem „Za civilnost civilnější“, trochu lekne přílišné teatrálnosti (hlavně na samotném začátku, kde by se kontakt vypravěče s posluchači hodilo navázat decentnějším způsobem). Postupně ale začneme oceňovat jasnost dikce, přesnost gesta, schopnost ovládnout a energií naplnit nehostinnou Sokolovnu – ostatně i suverénní střihy v přechodech z postavy do postavy. Toho zálibného figurkářského probarvování v postavách obou záporných radních bych pravda snesl méně, i samotný Sepp Jörgen mohl být nanesen méně sytými barvami – pořád mi to ale přišlo jako projev robustního hereckého temperamentu, ne samoučelné přehrávání. Nejpůsobivěji vychází panu Hlávkovi Krysař: stačí náhlé napřímění postavy, lehce monotónní intonace, zpomalená mluva. Žádné vyrábění démonie a přesto z něho jde strach, ani tu kápi by nepotřeboval.

Hlávka druhý, dramatisátor, měl šťastný nápad vyprávět Krysaře optikou postavy vedlejší, které ale patří pointa příběhu. Mohl tomu nápadu myslím uvěřit víc a celou tu poeticky temnou baladu nahlížet záměrně naivním pohledem prostáčka Seppa (s pár vhodně umístěnými vstupy Krysaře). Možná by tak střet dramatického příběhu a nepřípadných komentářů Seppa mohl být i zdrojem humoru: trochu by ho v té zatěžkané báji určitě neškodilo. Jistě autor věděl, že se herec s potěšením převtělí do více postav, a proto mu rozepsal ty vděčné figurky dvou radních, jednoho burácivého a druhého úlisného – kdyby si je ale dokázal ušetřit, údernosti tvaru by to jen prospělo.

S třetím Hlávkou, režisérem, mám trápení největší. Jako by tomu prvnímu a jeho herectví dostatečně nevěřil a přimyslel mu celou tu zbytečnou scénickou ambaláž tam, kde storyteller (abych se vyjádřil moderně) nepotřebuje nic než sám sebe. Probůh, z herectví páně Hlávkova poznám jasné, který radní je který, na co měnění čepiček a přesedávání ze stoličky na stoličku?!

Něžná melodie flétny vhodně pomáhá inscenaci členit, ale mámivý pochod, který vede Hameln do propasti, popsal Dyk tak sugestivně, že vedle něho každá skutečná melodie vyzní hloupě, i kdyby se tisíc Stivínů rozkrájelo.

Jan Šotkovský

3 X PRO JIRÍHO HLÁVKU Z DS VOJAN LIBICE NAD CIDLINOU

Jak se cítíte po takovém výkonu – ještě teď v noci?

Unavený, ale přímo báječně! Při tomhle druhém představení jsem věděl, kdo sedí v hledišti. Lidé, které léta znám. Ta tréma je hrozná a teď ještě to vedro. Ale takové publikum vás vynese do nebes!

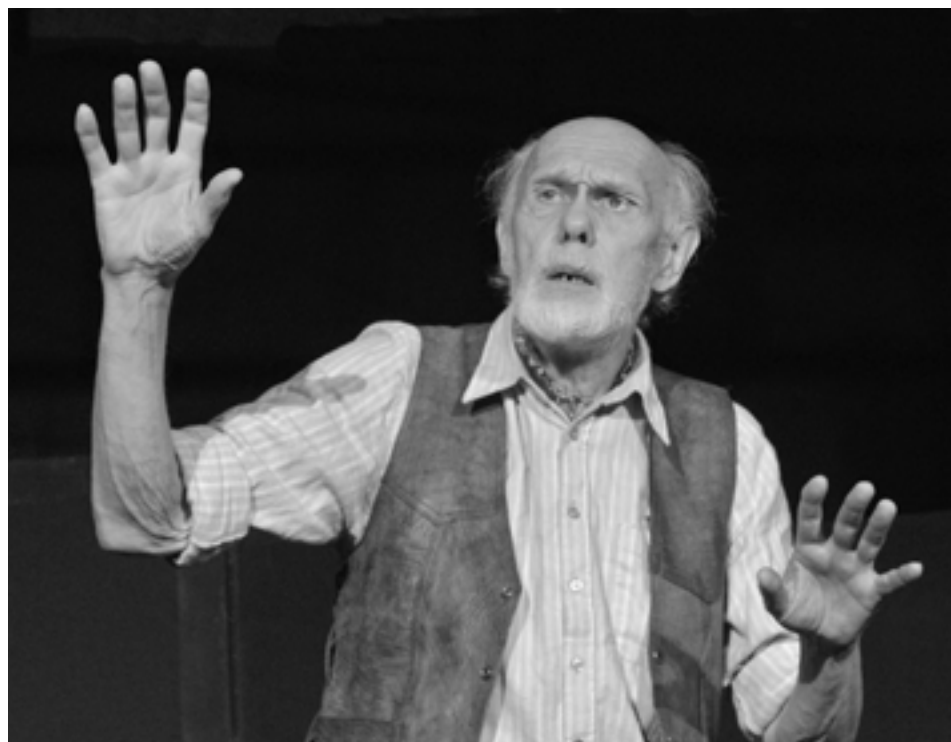
Jak vznikl scénář?

Psal jsem ho já podle vydání Viktora Dyka z roku 1929 – měl jsem velkou výhodu, vedl jsem antikvariát. Toho Krysaře jsem už dlouho chtěl dělat, ale jako Krysaře. Pak jsem si uvědomil, že zůstal Sepp a dítě, ne Krysař, ten odešel do Sedmihradské země, ten nemá co vyprávět. Tu předlohu jsem tedy upravil. V Dykovi vystupuje obrovská řada postav. Autorské na tom je vytažení Seppa a pak úprava jazyka. Chtěl jsem ho přiblížit současnosti. Hlavně mi šlo o to, aby (řeknu to velkým slovem) „poslání“ monodramatu bylo současné. Příběh, jak ho vyprávím, je příběh zloby a lásky. Láska sice způsobila smrt, ale ten Sepp a děcko je naděje. Naděje spočívá v tom, že vždycky bude někdo, kdo bude posílat myšlenku lásky dál. Sepp totiž vypráví vlastně příběh lásky.

V čem vás Krysař fascinuje?

Není to jediné divadlo jednoho herce, které jsem dělal. Před tím jsem hrál Dona Quichotu, Cyrana, začal jsem dělat Fausta, ale z toho vznikla inscenace s celým souborem. Mě fascinují postavy, které jsou trochu tajemné, trochu přinášejí otázky, ale také maličko přinášejí odpovědi – viz Sepp a ta naděje. Náš soubor bude mít v roce 2019 padesáté výročí. A protože se jmenuje Vojan, tak mě napadlo udělat monodrama ze života Eduarda Vojana. Jinak teď režisuji dvě aktovky, hraju Seppa, pohádky atd. Práce nad hlavu, vždyť je mi teprve tři a sedmdesát!

jam

3 X PRO JIŘÍHO PETRŮ, REŽISÉRA INSCENA- CE ARCHIV JAZYKŮ

Jak jsi přišel na hru Julie Cho: Archiv jazyků? O autorce jsem nikdy neslyšel.

Věčně nespokojený jsem pročítal desítky scénářů a nabídky agentur. Tento scénář mě zaujal. Nebyl přeložený, a tak jsem si řekl, že si jej přeložím sám. Vlastně jsem cíleně vybíral něco, co bych si mohl přeložit. Pro svoji osobní radost. Julia Cho je Američanka korejského původu. Podle mých informací ji k napsání této hry motivovala skutečnost, že její rodiče imigranti se nikdy nenaučili anglicky, mluvili pouze korejsky. Ona sama zase nikdy neuměla pořádně korejsky. Její komunikace s rodiči tedy byla dost omezená. To se pak pochopitelně promítlo i do hry.

Téma manželství prolíná celou hrou. Víš, že ses nedávno oženil, existuje nějaká souvislost mezi hrou a tvým životem?

Je pravda, že jsem měsíc šťastně ženatý. Hru jsme ovšem začali zkoušet zhruba rok před tím, než jsme se brali. Trochu doufám, že nás ta hra poučí a že nedopadneme jako Marry a George.

V představení je spousta písniček, u kterých jsem ovšem nerozuměl ani slovu. V jakém jsou jazyku?

Je to určitý pobaltský mix. Je tam hodně finština, v představení se objevuje i estonština, jsou tam různé karélijské maličké jazyky, zazní tam i divná ruština, ale hlavně se v představení objevují finština a estonština. To, aby divák ničemu nerozuměl, byl pochopitelně záměr.

saj

RECENZE – ARCHIV JAZYKŮ

KRÁSA A ZRADA JEDNODUCHOSTI

Viděl jsem inscenaci Archivu jazyků letos na volyňské přehlídce a líbila se mně pro svou jednoduchost. Už sám text, ježž program souboru nazývá scénářem, americké autorky korejského původu Julii Cho tuhle vlastnost přivolává a vyžaduje. Nejde o žádnou složitou zápletku, fabuli, situaci. Jde o to, že vědec zabývající se vymírajícími jazyky neumí prostě ve své osobním životě použít správná slova – a jde vůbec o schopnost domluvit se a porozumět si. Program nazývá Archiv jazyků něžnou hrou, což je velmi přijatelné pojmenování pro onu jednoduchost, z níž pramení půvab celé inscenace, ježž jsem ve Volyňi ocenil a byl jsem rád, že porota této přehlídky Archiv jazyků vybrala na Jiráskův Hronov. Neboť si myslím, že při všech vymyšlenostech a složitostech, jimiž divadlo usiluje být na úrovni naší doby, je dobré občas připomenout, že toho zase tolik nepotřebuje, aby působilo na svého diváka. Archiv jazyků je v tomto smyslu připomenutím vzorovým: velmi prostou scénu herci bleskově představují, umístění a pohyb herců v prostoru není žádná složitá mizanscéna, ale je přirozeným vyústěním logiky vztahů a situací, monology, jimiž se postavy hry obračejí přímo k divákům, nejsou žádným hledáním rafinované stylizace, ale využí-

tím té nejjednodušší komunikace s divákem. Z jistého hlediska je možné mluvit o režii, která otevírá příležitosti pro herce a ve Volyňi to také dvojice Alta a Resten (Nikola Perlová a Pavel Studeník) dokonale využila a naplnila celý divadelní prostor strhujícím způsobem.

Měl jsem z toho velmi příjemný pocit a těšil jsem se, jak si v úterý 8. srpna od 19. 30 znovu tuhle radost z krásy jednoduchého divadla užiji. Bohužel, nestalo se. Najednou jako by toho na jevišti bylo málo, jako by ta jednoduchost zrazovala sama sebe a přímo volala po rozvinutějším a bohatším scénickém řešení, skoro jako by tohle scénování bylo příliš chudé. Zkrátka a dobře: místo potěšení a radosti z nabídnuté obnaženosti divadla v jeho elementární rovině jsem byl rozpačitý. Leč: diváci se často a hojně smáli, reagovali přesně a soustředně a potlesk na konci byl také vřelý; úspěch slabé slovo. Takže chyba byla a je ve mně. Nebo snad při tom druhém vnímání Archivu jazyků už jednoduchost ukazuje své slabiny?

Ať tak či onak: právě pro to, že se v tom představení tak ostře a nekompromisně prezentovala, jsem rád, že inscenace Archivu jazyků na letošním Jiráskově Hronově byla.

Jan Císař

RECENZE – JEŠTĚ JEDEN PŘÍBĚH

OHMATÁVÁNÍ DIVADLA

Když jsem si přečetl v programu, co o sobě píše soubor Gympl Brandejs, pojal jsem k němu – jakkoliv jej vůbec neznám – sympatie. Na divadlo se jeho členové vrhli, protože se nudili a neměli co dělat, proto nepotřebovali – a ani v budoucnosti s tím nepočítají – žádné vedení. Prostě a jednoduše: jejich divadlo je dělané zcela samostatně, ze záliby a vnitřní potřeby. Jenže pak se soubor ocitl na celostátní přehlídce studentských divadelních souborů a odtud byl nominován na Jiráskův Hronov. Dovedu si docela dobře představit, co k tomu tamější porota vedlo: zcela originální dramaturgie volící japonskou předlohu, meotarové promítání dovolující bohaté využití vizuálně-výtvarné složky a konečně herectví, které je nutně ovlivněno japonským pojetím divadla. Prostě jev dosti neobvyklý v našich krajích. Jenže: na JH už jde o víc než jenom

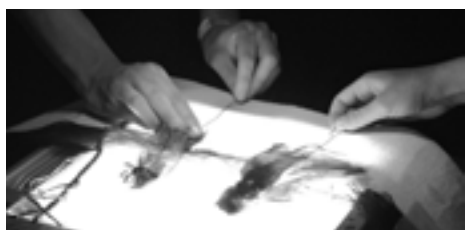
o vystoupení sympatického souboru. Přece jen jde o určité záměrné uspořádání vazeb jednotlivých prvků i celku. A tohle se brandýským zatraceně nedostává, oni si teprve divadlo jako stavbu tvaru osahávají. A zatím dost daleka a jejich kroky v tomto směru jsou vratké.

Přeji souboru Gympl Brandejs, aby jim vydržela jejich motivace k hraní amatérského divadla i to, aby tak činili nadále pouze pro potěchu svých duší. Ale na druhé straně: pustili se do stavby složitější divadelní struktury – což tentokrát udělali – a přijmou-li to, že pouhé vystupování z libosti se změní i díky vnějším okolnostem v řádné představení, jež bude chápáno v souvislostech divadelních, pak asi budou muset zvážit svou neposkrvňenou nevinnost naprosto samostatného pronikání k divadlu.

Jan Císař

REFLEXE – JEŠTĚ JEDEN PŘÍBĚH

AUTENTIČNOST MI NĚJAK STAČÍ

Co se mi jako mohlo líbit na Ještě jednom příběhu gymplu z Brandejsa? Jak to, že z něj mám radost?

Přece: využití meotaru nenápadité a celkem nešikovné; herec-vypravěč nemluví dost srozumitelně; celkový temporytmus hrozný; práce s prostorem nahodilá; jednotlivé příběhy mají příliš jasné pointy, než aby v nich bylo „záhadno“, jak je avizováno v anotaci; mnoho nápadů se tříští o hereckou nedůslednost; klišovitě Japonsko je neobratně převedeno do středočeské černoze, nahodile někdy popíráno, jindy klišovitě respektováno; nahodile občas nadhled, občas zbytečná vážnost; atd. ... (přeháním, byly tam i divadelně hezké chvíle, ale nepřevažovaly).

Tak proč se mi to, sakryš, líbilo? Jedno vysvětlení mám, i když možná není úplně, nevím.

Je to prostě autentičnost studentského divadla. Studentské divadlo, pokud se nezkaží (což se lehce stane), má jistý druh skutečného bytí, čerstvosti, nezátíženosti, lehkosti, nezodpovědnosti, ..., který

v žádném jiném druhu divadla být nemůže. Velmi vysoký stupeň autentické přítomnosti, v níž se s těmi lidmi setkáváme, snad i kdybychom nechtěli nebo i kdyby nechtěli oni (to asi zase přeháním...). „Dospělí“ herci, i když jsou třeba skvělí, prostě hrají jinak, nemohou si tu radost z tvorby a ze života nikdy podobným způsobem užít (byť mohou mít jiné druhy autentičnosti), netrýská z nich. Ze studentů ano, pokud se tedy něco nezkaží.

Zkazít by se to mohlo například tím, že by se tvůrci brali moc vážně. Nebo že by brali moc vážně předlohu. Nebo Japonsko. Nebo meotar. Nebo scénografii. Nebo kdyby vše příliš precizně nazkoušeli. Nebo kdyby přísně dbali na strukturu motivů. Nebo na výslovnost. Nebo kdyby naopak na cokoli z toho nepřiměřeně moc kašlali... Úskalí jsou tisíce...

Nebo kdyby měli učitele/režiséra, který je sešněruje. Učitel by mohl jejich radost z hledání podpořit a rozvinout, nebo aspoň nechat žít, nebo ji také může lehce zabít. V tomto případě, jak se dočítám, studenti žádné pedagogické vedení nemají. Na jednu stranu jim to asi způsobuje různé obtíže, na druhou mají o jedno nebezpečí ztráty podstaty své práce méně.

Hurá, setkal jsem se lidmi, kteří si na nic nehráli. Nejvíce ze všeho hurá, že si nehráli na Japonsko.

Petr Odo M

3 X PRO SOUBOR GYMPL BRANDEJS (kolektivní digest)

Čím vás zaujaly japonské příběhy?

Baví nás ta poetika, duchové a nadpřirozenost, protože Japonci to mají úplně jinak než my... Odlišnost vnímání evropského a asijského.

Jak ten projekt celý vznikl?

Já jsem to trochu inicioval (pozn. Ondřej Menoušek – scénograf), chtěli jsme si vyzkoušet práci s meotarem. Přišel jsem s nějakými příběhy, protože jsem viděl film, kde je to zpracovaný. Jmenuje se Kaidan. Přemýšleli jsme, jak to udělat. Tohle nám přišlo jako dobrý skloubení dvou nápadů, hodilo se nám to k té poetice a přišlo nám, že by to mohlo fungovat.

Každý si vybral příběh, který se mu líbil, a vzal si ho na starost. Bylo to fakt kolektivní, každý přišel s nějakým nápadem, hereckým nebo výtvarným, je to prostě takový společný patlání...

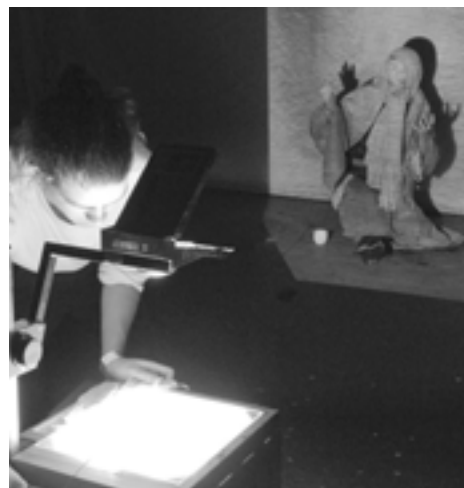
V určitý fázi jsme zjistili, že ty příběhy se dají seřadit podle ročních období, že můžeme brát jeden jako jarní, další jako letní, podzimní a zimní. Tak jsme je seřadili, na podlaze je to názorně vidět: na jaře opadávají sakury, na podzim padá to listí a tak se to tam hezky kupí...

Jak se vám hrálo? Mám pocit, že oproti Mladé scéně jste to trochu proměnili?

Šlo to, ale už se nám hrálo i líp. Přece jen to tady není tak komorní, jak jsme zvyklí. Hrajeme obvykle v různých sklípčích a prostorách, které jsou daleko menší. Na druhou stranu je fajn, že projekce na bílou zeď líp vyniknou.

Pořád se to mění, na začátku to bylo úplně jiné. Žádný představení není stejné. Tady hrajem osmkrát, a to poslední, co budeme hrát, bude určitě hodně jiný než tohle první.

jas

MRÁZKOVY PALČÁKY

Náš svět přináší řadu palčivých otázek, na které se nedá jednoznačně odpovědět. Jiráskův Hronov jich přináší možná ještě o něco víc.

Divadlo Kámen se nám profesionalizovalo, jak se můžeme dočíst v deklaraci, která vyšla ve včerejším čísle. Každý čtenář si na to určitě vytvoří nějaké stanovisko, mně to přijde jako regulérní rozhodnutí, spíš mi tím Kámen nasadil do hlavy otázku – co to pro divadlo znamená být amatérské a být profesionální? V jednom rozhovoru jsem se ptal profesorky Pilátové, naší české učednice Grotowského: „Co amatérství divadlu dává a co mu naopak bere?“ Odpověděla překvapivě: „Nevím o ničem, co by mu bralo.“ Ocituji toho víc: „Amatérství má samozřejmě strašnou spoustu podob, ale i když se lidé scházejí pod záminkou divadla ve skutečnosti proto, že chtějí být spolu a dělat něco, co je baví, tak je to báječný! Sociální role amatérského divadla je rozhodující. (...) Divadlo opravdu nikdo dělat nemusí, a když ho dělá někdo, kdo má pocit, že musí, protože nic jiného neumí, tak to je hrob divadla. Když chce někdo mezi amatéry dělat kariéru, tak je to hned vidět, ono se to prozradí!“

Tu samou otázku jsem začal pokládat i lidem na letošním Hronově. Ukázalo se, že otázka po tom, co amatérství bere, donutila mnohé k přemýšlení a odpověď pak byla stejná jako ta od paní profesorky. Nejčastějším myšlenkovým postupem bylo, že amatérství dává divadlu nezávislost, možnost experimentovat, „neomezené pole, které umožňuje věc chytit za kterýkoli konec, aniž by člověk musel respektovat jakékoli provozní ohledy“, jak říká paní Zemančíková. Dodává dokonce, že z toho důvodu dokáže amatérské divadlo mnohdy uchopit věc dříve než divadlo profesionální. Tereza Sochová se tímto tématem zabývá z produkčního hlediska: „Je to pro mě zásadní otázka, ve které jsem si myslela, že mám jasno. Amatéri si mohou dovolit experimentovat, protože na tom nejsou závislí. Amatérští divadelníci se mnou ale polemizují, že to vlastně vůbec není pravda, protože si musí pronajmout drahý sál a musí na ně přijít spousta diváků, takže si ten experiment stejně nemohou dovolit.“ Šimon Stiburek pragmaticky dodává, že právě ta materiální nezávislost vede k tomu, že je těžší

pokračování na straně 9

REFLEXE – DĚDA JOŽKA

AMPLIFIKACE KŘEHKOSTI

Martin Hak je živý vypravěč příběhů. Tato věta se dá vyložit dejme tomu třemi způsoby a všechny jsou správné: Martin Hak je naživu, Martin Hak je představitel žánru, který se jmenuje „živé vyprávění příběhů“, Martin Hak vypráví poutavě. K živému vyprávění došlo i na letošním Hronově v šapitó a inzerovaný název předdesílal, že se bude týkat nějakého dědy Jožky.

My, co Martina Haka známe, přibližně víme, na co jdeme. Uvidíme člověka, který na jevišti září, dokáže naprosto samozřejmě upoutat diváka, rozesměje nás a při tom nás nenechá na pochybách, že pod tím vším co říká, se nachází indiánská hloubka. My, co na něj chodíme hodně, ale také víme, že prostředí nebo naladěný divák ne vždy dovolí příběhu rozkvést v plné kráse. Kontakt jednoho každého diváka je nezbytný k tomu, aby se příběh plně udál. Někteří spíčkí dokáží upoutat lidi třeba i na ulici, Martin by to také dokázal, ale hodně by to asi ubralo na tom, v čem je jeho projev pozoruhodný – na detailech, drobných nuancích, na přesnostech a křehkostech. Performance ve stanu plném dětí, pojatá trochu jako festivalová zastávka mezi pivem a klobásou hrozila právě tímto zahlušením.

Martin vyprávěl o svém vlastním dědovi, o tom když byl jeho děda dítětem a zažíval dobrodružství v ulicích a okolí města Chocně. Na tomto storrtellingu se mi víc než dříve ukázalo, že kromě umění performancečního je za Martinovými příběhy i velké umění dramaturgické. Tři historky o tom, jak se malý Jožka během útlého dětství třikrát zamazal, by mohly působit ba-

nálně. To že nepůsobí, je právě dáno kromě živosti vyprávění i tím, že všechny motivy tak kompaktně směřují k tématu, že působí jako literární útvar. Kauzalita, kterou vyprávěč příběhu dodával, aby mohlo přijít závěrečné ponaučení, nepůsobila naroubovaně. Tématem bylo dobrodružství a nebezpečí. Každé dítě touží po dobrodružství, do jakého nebezpečí se ale pustit, aby to bylo zároveň dobrodružné a zároveň ne smrtelné? Před-

stavení doporučuje devět z deseti rodičů, kteří chtějí své dítě vychovávat svobodně, a zároveň hledají, jak v něm vybudovat odpovědnost za své činy.

Téma představení se zajímavě odehrávalo i v reálné situaci uvnitř šapitó. Bylo zde mnoho dětí, a jelikož zde nebylo nazvučení, bylo třeba několikrát řešit, že zde byl opravdu hluk. Mrzutě – vyprávíme o svobodě dítěte a řešíme při tom situaci, že dítě je tak svobodné, že nám to vadí. Devíti z deseti svobodných pedagogů se tak mohou zhroutit ideály. Děti si posléze našly své místo i na jevišti, kde se také občas projevovaly tou svou otravnou svobodou. Martin Hak se podle mých měřítek projevil jako ten desátý pedagog. Nejdříve rušící elementy řešil vtipem, ale posléze dospěl až k tomu, že musel už „bez srandy“ a důrazně dětem vysvětlit, kdo je teď na jevišti pánem. Děti to pochopily, bez ztráty sebeúcty. Ve výsledku soubor podmínky X vyprávěč vyhrává vyprávěč, a to i přes některé krizové momenty, zcela se ctí a bez ztráty atmosféry. Můj zážitek z vyprávění byl dokonce takový, že se nějakým kouzelným způsobem dnes i všechny ty drobné nuance Martinova vyprávěčského stylu podařilo dostatečně zesílit, aniž by ztratily na své křehkosti.

I přestože toto vyprávěčské dobrodružství plné nebezpečí dopadlo do souladu, těším se na to, že další letošní Martinův storytelling už proběhne v Myšárně. Bude to Píseň pro lakomce ve čtvrtek od 19:30 a od 21:00. Doporučuje deset Martinových fanoušků z deseti.

jam

REFLEXE – DON QUIJOTE Z DOUDLEB

PŘÍBĚH JAKO BY DO SRDCE ŤAL

**„Dobrý den, nevíte, co se tady bude hrát?“
Podívám se na velký nápis –
Představení pro dospělé! Don
Quijote z Doudleb – a odpovím:
„Divadlo pro dospělé.“
„Aha,“ řekne na to asi šestilý
chlapec a spolu s několika ka-
marádami zasedne první řadu.**

Věřte, že příběh, který vám nyní povím, jako by do srdce ťal, a já nemohu, ach nemohu vyjádřit zármutek svůj nad strastiplným osudem statečného rytíře. Hle, ještě se mi ruce třesou. Ale naposled, s vypětím všech sil, stejně tak jak hrdina můj Don Quijote, nezaleknu se nástrah neduživého těla, ba ani hlad nezastaví mé prsty, jež po klávesnici kmitati budou, by zážitek na papír přenesly. Nuže, do toho. Směle a s chutí!

Kdesi mezi stromy, za starým koupalištěm, které dávno ztratilo svou slávu zašlou časem neúprosně kupředu pádícím, stál vůz. Zub času i jej nahlodal. Však co to? Jdouce kolem, spatřil jsem nápis: Don Quijote z Doudleb. I srdce mé zaplesalo. Kus tento divadelní jistě potěší oko mé. Tak usedl jsem v napětí. Pak chlapec malý přisedl nedbaje varování, že pouze dospělí vyznění díla pochopí zcela. Proč trápí se omladinou. Rameny jsem pokrčil a soustředil vnímání své, dlouhými pobyty v hostincích a korbely piv vypitých rozostřeně, jen a pouze na divadlo.

Tak rád začal bych slovy „byl rytíř Quijote“. Však nebyl. Žel bohu jeho věrný slu-

žebník Sancho Panza, řezník dobromyslný, vezl rakev svého pána na dvoukoláku naloženou a zpíval. Tak smutně zpíval. I zaplakali lidé. Pak jako blesk by publikem projel, malí nadskočili, jak polekal je zvuk, jenž popsat se dá jako „ťuk ťuk ťuk“. Don nezemřel ještě. Dýše! Však zdraví jeho podlomeno životem útrpným. Vždyť Cervantes jím proklínáný sám sebe na jeho úkor proslavil a obohatil. On a Sancho ani skývu chleba pro sebe nemají. Proto bylo by nejvýhodnější, by pán posel. Prostě a jednoduše. Život těžký byl a nebaví jej již. Sám ulehá do rakve doufaje v rychlý skon.

Však lidé čekají dychtívi příběhů a poučení. Zbývá jediné. Znovu usednout na slavnou Rosinantu a ještě naposled vyjet vstříc publiku. Naposled být na očích. Upřímný, morální člověk, pro nějž čest je tím nejvyšším, nesplatil dluh hostinskému z Doudleb. Proto bude hledati poslední odpočinek právě tam. „Jak krásné umírání,“ zvolá Don Quijote a hlas jeho zní daleko v širý kraj. Tak Sancho stává se hercem a svému nebohému pánu slouží za truchlící všechny, co na jeho pohřeb jistě dorazí. Přisahejte, že udatného rytíře doprovodíte na poslední cestě jeho. Odjíždí dvoukolák. Rakev na něm leží. A v ní dřímá Sanchův pán. Publikum slzy smíchu v očích, taková to byla podívaná. Jen chvilka ze života dvou nerozlučných bratří a já mám pocit, že upřímnější slova dlouho již nedolehla k uchům mým. Jsou tisíce svící, ale jen jediný plamen.

Vít Malota

pokračování ze strany 8

domluvit zkoušení a nějak se soustavně posouvat.

Dalšími výhodami, které se často zmiňovaly, byla bezprostřednost, radost, stmelující nástroj, opravdovost, autenticita. Kristián Kubák k tomu říká: „České divadlo má oba tyto pilíře silné – nikde jinde jsem se s tím v takové míře nesetkal. Amatérské divadlo je v něčem opravdovější, protože to ti lidé chtějí dělat opravdu. To s sebou ale nese riziko, že to chtějí opravdu dělat jen proto, že je to láká, ale pak se už musíme bavit o míře talentu.“

Kristián zde ještě pracuje se „dvěma pilíři“, řada odpovědí ale směřovala k tomu, že se snažila tuto hranici zbourat. „Na to vůbec nehrajeme,“ říká Hana Franková a je při tom rozlícená. „To mám tak ráda, ty věčné pindy o tom, co patří kam a proč něco nemůže být někde.“

Zdeňka Brichtová, členka divadla Kámen, říká: „Nemám pocit, že je důležité to rozlišovat. Myslím, že divadlem by se člověk žít neměl, protože když chce člověk dělat umění, tak se tím neužívá. Protože umění má otevírat úplně jiné možnosti v člověku, konfrontovat ho s něčím, co třeba nezná, což ale znamená, že to není libivé. Protože jakmile je něco libivé, tak tě to nikam neposune.“ Jak to tedy je s přestoupením k profesionalitě, když není odkud kam? Zeptal jsem se přímo Petra Macháčka: „Já si nemyslím, že v Čechách (nebo Evropě) vůbec profesionální divadlo existuje, protože to je všechno bublina, nafouknutá veřejnými penězma. Profesionální divadlo si představuju tak, že si vydělá na svůj provoz. Jsme v prostředí, které nezměníme. Takže pokud člověk nechce zahynout, musí se podřídít tomuto systému, z toho plyne to naše prohlášení. Náš přechod je zdůvodněn tím, že nechceme být diskriminováni v rámci systému. Je to jen administrativní krok. Kdyby tady bylo to přirozené prostředí, tak by tu nebyla tak ostrá hranice mezi amatérským a profesionálním.“

Tyto palčáky pro mě byly velmi palčivé a tedy zajímavé, protože neustále otevírají nové a nové otázky, především v tom, jak vůbec definovat amatérské a profesionální. Někdo na to jde tak, že profesionál za to dostává peníze, zatímco amatér ne, někomu to nestačí. Na velmi obecnou otázku se mi dostala řada pohledů, které ukazují, že každý toto téma pojímá úplně jinak, podle toho, kde on zrovna stojí. Napíšu o tom asi diplomku, teď už mi chybí znaky, takže se s tím popasujte sami – hezký den.

jam

REFLEXE – SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

V SHAKESPEAROVĚ SNU

PĚNA DNÍ

**Kavárna Pod křídly anděla
Bernard 11
Světlý ležák českého typu
29 Kč**

Způsob čepování:

Byl jsem jeden ze tří lidí, kteří si právě objednali. Druzí dva šťastlivci obdrželi celkem slušně nadvakrát čepované püllitry. Moje pivo bylo spuštěno z výšky a následně jsem byl svědkem krátké pívni masturbace (pohyb se sklenicí směrem nahoru a dolů pod puštěnou pípou). Nepěkné.

Barva:

Tmavě zlatá

Pěna:

Zatímco dobře načepované püllitry měly pěknou čepičku a malé bublinky, já měl povrch porušený a pěna byla prostoupena většími bublinkami. Trhala se po větších částech a téměř zcela opadla.

Vůně:

Ze začátku zcela chmelová. Přibližně v polovině sklenice se objeví sladové tóny.

Chuť a říz:

Sladový začátek. Lehký, jak se sluší na jedenáctku. Tělo je prázdnější. Dojezd je chmelově hořký – typicky pro pivovar Bernard. Hořkost mírně ulpívá, pitelnost tím ale není nijak zvlášť snížena. Ke konci je možné zaznamenat náznaky kyselosti. Říz vlivem čepování slabší.

Co na to pivovar:

„Chuť vyvážené hořkosti v harmonii s lahodnou plností, chmelovou vůní a bohatou pěnou je charakteristická pro jedenáctku BERNARD.“ Vyvážená hořkost ano, lahodná plnost ani omylem.

Someliérský kvíz:

Slečna servírka se zatvářila ztrápeně a zavolala šéfovou. Ta pravila: „Já nevím, patnáct korun?“ Spokojenost.

Další komentář:

Rozhodně jsem rád, že si pivovar Bernard drží vlastní tvář a jeho poznávací značka, tedy hořký chmelový dojezd, je přítomen i u jedenáctky, kterou mnohé pivovary odbývají s tím, že se bude kupovat tak jako tak. Určitě by si zasloužila ještě o něco plnější tělo, v rámci druhu mě baví a zajímá. Když odhlédnu od trochu nepovedeného čepování, vychází mi o chlup lepší hodnocení než včera u Altbieru.

7 malofášků z deseti

Vít Malota

Do parku zavítali potulní herci z Prahy – jinak studenti posledního ročníku Vyšší odborné školy herecké. Jako skupina C v rámci klauzur vytvořili variaci na Sen noci svatojánské pod vedením Martina Vokouna (toho určitě někteří účastníci JH pamatují i jako lektora semináře) Diany Šoltýsové. Se skupinou We Are C! jsme se tedy mohli společně ponořit alespoň na chvíli do láskyplných zamotanců jedné letní noci. Hrál se ovšem za světla, takže iluze nebyla úplná, a koncertní mikrofony i hluk návštěvníků, kteří věnovali víc pozornosti stánkům s pivem a různými pochoutkami, znesnadnili hercům situaci. Ale přesto příjemná mladá energie, velké nasazení, odvážné pohybové kreace a rychlé tempo představení přineslo na konci zasloužený potlesk početného publika. Shakespearův příběh hraje Céčko jako divadlo na divadle, herci jsou probuzeni kouzelným gestem Puka a na jednotlivé scény pak startují z řady židlí na pozadí scény. Většina herců – kromě ústřední čtveřice milovníků Hermie, Heleny, Lysandra a Demetria – má dvě role. Kohoutí zápasy mileneckých soků i holčičí poměrování sil působí přirozenou hravostí a je pojato se správnou nadsázkou. Hippolyta je ráznou Amazonkou, která svého Thesea bere tak trochu jako psíčka, jeho představitel si však v druhé roli krále lesa Oberona užije vznešené škodolibosti dost a dost, když se rozhodne potrápit svou půvabnou královnu víl Titánii. Protože k dispozici je jen deset herců, s řemeslníky se museli vyrovnat ve zmenšeném množství, ale hra „divadla na divadle na diva-

dle“ působí jako přirozená součást bláznivého letního snu. Nejvíce se tentokrát asi zapotil režisér Martin Vokoun, který statečně zaskočil za Klubka (a podle komentáře po představení vyplynulo, že velmi rád roli Klubka vrátí při dalších představeních původnímu představiteli). V každém případě, i pro herce tahle zkušenost měla své výhody – užili si atmosféry podobné té, která určitě bývala na shakespearovských představeních v Globu, kde se hrálo za bílého dne pro dav rozjařených a hluchících diváků. A tak si na závěr společně s Pukem mohli odříkat shakespearovskou mantru: Jestli jsme se nelíbili, pomyslete si na chvíli, že jste tady jenom spali a my všichni se vám zdáli, příběh náš byl prelud jen ,tahle hra zas pouhý sen...A jít to představení společně oslavit do Tritonu.

jas

H JAKO HUDEBNÍ SEMINÁŘ ANEB DÝCHAT, ZPÍVAT, ŽÍT

NEJVĚTŠÍ ŠTĚSTÍ PRO CO NEJVĚTŠÍ POČET LIDÍ

Na semináři Jana Matáska jsem se ocitl v pravou chvíli na pravém místě. Právě se totiž schylovalo k lázni. Na očistu duše se dostavil kurz VDP Renaty Vordové sídlící v budově Sboru církve adventistů sedmého dne o patro výše. Sedli jsme si na zem a zavřeli oči. Háčkoví seminaristé nás obstoupili a Jan Matásek doporučil zavřít oči. A pak to začalo. Zvuky rozvibrovaly celou místnost. Kakofonie střídala libou harmonii, bublání a luskání a syčení a mlaskání a celou škálu neurčitelných sluchových vjemů. Chvilí chorál a pak zvukomalebné jednotlivosti. Najednou všichni zmizeli a okolo nás začal někdo běhat. Pak se zase objevili ve sluchovém spektru jednotlivé hlasy, něžné brumendo téměř uspávalo a nakonec v přesně ten správný okamžik, kdy všechno ztichlo, zaťukala na okno Maruška Poesová. Geniální načasování. Zvukovou lázeň mohu doporučit každému, obávám se však, že v reálném životě by to bylo velmi drahé. Ale k semináři:

„Náš seminář je takový, jaký si jej všichni vytvoří. Snažím se vypořádat, jaké jsou jejich přání, jaké mají schopnosti, jaké limity. Podle toho pomalu a nenápadně upravuji program. A musím říci, že jsou velice aktivními tvůrci semináře,“ říká lektor semináře H, aby vzápětí vysvětlil, že nejdůležitější je naučit frekventanty navzájem se poslouchat, být spolu. „To je podle mě v kapele, sboru, divadle i v ži-

votě nejdůležitější. Naslouchání je důležitější, než samotná hra. Mám takovou vizi, že neuděláme předváděčku stylem: Teď vám předvedeme, co jsme nacvičili, co se na našem semináři dělalo. Chceme být součástí každodennosti. Chceme, aby naše písničky někde zněly, někdo si je začal zpívat. Ať už večer v Tritonu nebo před Sálem Josefa Čapka. Je důležité, že vše bude vznikat přirozeně. Pro mě má větší smysl náš seminář s někým spojit a skloubit s někým nebo něčím dalším.“

Vysvětluje, že něco podobného jako lázeň, kterou při mé návštěvě nabídl mě a semináři VDP, by rád nabídl všem. Vzápětí však uvažuje, že to pravděpodobně není možné stihnout.

Jakými prostředky v současné době donutit lidi, aby se poslouchali? „Stačí jim dát čas. V semináři používáme všechno, co je k dispozici a po ruce. Začali jsme dechem, pokračovali prací s hlasem, děláme nejrůznější cvičení, zpíváme, chystáme pěvecké projekty. Dnešní den byl například ve znamení tvorby vlastních písní v několika skupinách. Musím říct, že si s tím frekventanti poradili skutečně dobře. Jsou to hity. Jak už jsem řekl, doufám, že je infiltrujeme do každodennosti, že budou slyšet,“ zdůrazňuje Jan Matásek a na otázku, zda se večer na Tritonu budou hrát hity semináře H, odpovídá, že nejen na mejdanech, ale i jinde. V koupelnách, ve sprchách a tak.

Rozhodně to není vyloučené. Pravidelní návštěvníci Jiráskových Hronovů jistě

zaznamenali známou skladbu Hronove, která vznikla právě na semináři Jana Matáska.

„Tu písničku vytvořil Matěj Kroupa a udělal to skvěle. Do dneška Hronovem zní. Jestli vznikne něco podobného, je ve hvězdách. Na takovou věc se nedá úplně tlačit. Věřím, že některé věci zůstanou nahrané, nebo alespoň v myslích a srdcích seminaristů. Přivezl jsem si sice malé studio, ale nejsem úplně přesvědčený, že jej chci zprovoznit. Podle mě je důležitější společný zážitek, než mít nějakou nahrávku, fotografii nebo záznam,“ vysvětluje svoji koncepci lektor.

A jak si padli se seminaristy do noty? „Jsem překvapený, jak jsou vnímaví. Umějí naslouchat, jsou pracovití a talentovaní. Počáteční nejistoty po čtyřech dnech zcela zmizely. Každý si našel svoje místo a já doufám, že mu v něm bude příjemně. Vznikla kapela s různými sekcemi. Máme sekci ukulelistů, sekci zpěváků, máme kytaristy, důležitý je ovšem celek,“ říká Jan Matásek.

Ti, kteří činnost na seminářích Jana Matáska znají, by jistě nebyli rádi, kdyby z tohoto kurzu nevznikl žádný výstup. Bude tedy nakonec předváděčka, ano, nebo ne?

„Nejsem si jistý, zda bude v sobotu. Někteří seminaristé totiž odjedou a bylo by jim líto, kdybychom se prezentovali bez nich. To by od nás nebylo fér. Přesto si myslím, že předváděčka bude. A bude jiná. Sám jsem zvědavý, co vznikne, ale seminaristé jsou natolik šikovní, že věřím, že něco vznikne. Nepokládám to však za důležité. Cílem je poslední slovo v popisu semináře. Žít. Prožít a užít si. Prožít život naplno s ostatními lidmi. Co největší štěstí pro co největší počet lidí...“

Honza Švácha

HASIT JAKO HEREC A SITUACE

„Na počátku jest situace.“

Otakar Zich a Luděk Horký

Poodkrýt podstatu hereckého jednání v situaci si klade za úkol Luděk Horký jako lektor dnes již stálého semináře na Jiráskově Hronově – Herec a situace. Den, kdy jsem byl přítomen práci skupiny, byl vyhrazen jako praktický. Ale ať už jde o teorii nebo praxi, seminář je koncipován jako úzká skupinová spolupráce, přičemž seminaristé se musí na začátek dne rozhybat, uvolnit, zahřát a napojit na sebe navzájem.

Zavřít oči. Jděte k sobě. Všichni. Prává ruka si hledá kamarádku, levá také. A úkol? Vymotat se z vzniknuvšího spletnice. I pozdě přichází se zapojí do právě probíhajícího boje a svorně podporují své kamarády výkřiky: „Odvahu!“ a „Do toho!“

Přesouváme se do baletního sálu ZUŠ. Rozcvička pokračuje tradičním HEJA, které poté nahradí úkol pro každou nesehranou skupinu veleobtížný. Zavřít oči, nemluvit a seřadit se od největšího po nejmenšího. Později jsem se dozvěděl, že stejné cvičení probíhalo předchozí den a způsobilo všem nemalé potíže. Několik jedinců se tehdy rázně ujalo vedení, a přestože oni sami měli o dění v prostoru poměrně slušný přehled, ostatní byli dočista ztraceni. Mnozí z těchto „vůdčích osobností“ upustili při opakovaném poku-

su od své role a nechali sebou více manipulovat. Přesto skupina působí sešraně. Zřejmě postupem času nachází správnou únosnou míru potřebného vedení.

Na řadu přichází praxe. Základem všeho je, jak jsem již zmínil, situace. Tu může zastoupit jeden jediný obraz, nehybný, s přítomným vnitřním napětím. Aby situace fungovala a byla opravdu dramatickou situací, všechny zúčastněné postavy se k ní musí vztahovat a minimálně pro některou z nich musí být okolnosti natolik nesnesitelné, že ji nutí k jednání. Postavy jsou v určitém vzájemném vztahu v čase a prostoru. Seminaristé dostali úkol, který se zabývá jak základní výstavbou situace, tak výběrem prostoru, ke kterému se situace vztahuje. Uvidíme vhléd do dramatické situace skrze statický obraz.

Po půl hodině, kdy měly čtyři skupinky čas vymyslet svůj obraz, obcházíme všichni jednotlivé prostory a Luděk doplňuje: „Zaměřte se na výrazy v obličejích. Ty jsou zásadní, protože dokáží prozradit hodně o záměrech postavy i přes její strnulost. Některé situace se soustředí na vzájemné vztahy postav, jiné jsou dramatické ve smyslu vztahu k prostoru. Prostor však nemusí být výchozím bodem situace. U jedné takové šlo o záměr jednání a názorové uchopení podle výrazů jednotlivých postav. Všechny se vztahují k tomu samému, ale hodnotí okolnosti jiným způsobem.“

Střed dramatické situace byl nastaven. Dalším krokem je ohraničení tohoto základu. Tedy obraz toho, co předcházelo, a toho, co následovalo. Zároveň nesmí být narušena dramatická situace. Stále je nutné, aby bylo přítomné napětí buďto ve formě přímého jednání a nebo jednání, jež bylo vyvoláno zachycenou situací.

Takto vypadá základ práce se situací. Skupině se podařilo jednotlivé situace nastítnat a částečně rozvést. Čeká je nyní práce s textem, tvorba scénáře a výstavba situace v prostoru a čase. Čeká je dobrodružná cesta za základním kamenem dramatu.

Vít Malota

ŽAK JAKO ŽONGLOVÁNÍ A KLAUNERIE

Kdo nebo co je klaun?

Jak přemýšlí seminarista, který si zvolí seminář Žonglování a klaunerie? Možná je pro někoho motivací zahraniční lektor, který kromě možnosti zdokonalení se v anglickém jazyce přináší z cizích krajů i jistou exkluzivitu. Každý ročník JH nějakého zahraničního lektora má, tím letošním je Marco Migliavacca. Tento italský klaun spolupracuje například i s Cirque de Soleil a do semináře dokočoval po vzoru středověkých jokulátorů i s rodinou, která je mu oporou i pomocí při vedení semináře. Na cestě měl plánované zpoždění, a tak za něj první setkání převzala Lenka Huláková, rovněž s rodinou. O prvním dni mi seminaristé vyprávěli. 1333 dnů stará Berta Huláková jim údajně zabavila jejich vlastní žonglérské míčky a odnesla je kamarádům, účastníci si tedy museli vyrobit nové. Kromě toho hráli hry na postřeh, žonglovali, kromě předmětů i se slovy, a měli za úkol najít v budově tři věci, se kterými se dá žonglovat. Ukázalo se však, že hlavní účel tohoto hledání byl se skrze předměty představit.

Druhý den jsem seminář zastihl už pod vedením Marca. Začínalo se jednoduchými hrami v kruhu – předávání impulzů, které vyústilo v italskou variantu hry Hejá-hají. Bylo zajímavé sledovat, že stavba metodiky workshopu je i v cizí zemi obdobná. Následovalo totiž chození po prostoru. Marco se zaměřil už spíše

na klaunské postupy než na žonglérství a předeslal, že v dalších setkáních se budou zabývat fyzickým divadlem a přijde na řadu i akrobacie.

V polovině semináře jsem asi na hodinu odešel, když jsem se však vrátil, shledal jsem jako vnější pozorovatel značný posun, co se týče koncentrace a přesnosti pohybů. Seminaristé si už zkoušeli klaunský soubor, skrze imaginární šípy, pistole, bazuky aj. Tyto soubory pak ve dvojicích předváděli i pro diváky a hledali tak hyperbolu klaunského humoru. Ukazovalo se, že klaunerie funguje, když je přesná. Pro lektora ale bylo v tuto chvíli spíše důležité, aby se účastníci nebáli přehánět a jít i do trapnosti. „Stupid is good.“

Vraťme se ale k úvodní otázce nad tím, jak přemýšlí účastníci takového semináře – rozhodl jsem se to od nich vyzvědět. Tato skupina o sobě přemýšlí jako o začátečnicích. Někteří jsou zde kvůli volání praxe – David, účastník souboru Cukr, potřeboval upevnit své žonglérské dovednosti do představení, které jsme mohli vidět v bloku Tanec, tanec. Eliška je tu zase proto, že se chce naučit nějakou konkrétní, hmatatelnou dovednost, která se dá příležitostně předvést. Adam, který dělá produkci, zase mluví o tom, že žonglování skvěle umí vyčistit hlavu a uvolnit ruce. Když jsme se začali bavit o klaunech, rozzářili se mu oči. Dělal prý produkci dvěma klaunům a je to zjevně jeho milé téma.

„Klaunerie je bezvadný set schopností fungování ve světě. Když člověk přejde do klaunského modu, prožívá ho najednou úplně jinak. Ty lidi ze sebe nedělají blbečky, jen jinak pojmají svět, setkávají se s ním víc vyhoceným způsobem. Vlastně je to přidání si osobnosti do svého rejstříku.“

Eliška zase poznamenala, že jde o způsob ovládnutí těla. „Je super, když má člověk to tělo pod kontrolou, umí ovládat svoje pohyby. Jsem tu i pro to, abych poznala sebe.“

Pokoušeli jsme se dát dohromady definici klauna. „Klaun je někdo, kdo má opravdu upřímnou radost ze života a dokáže to svým tělem prodat a vzít do toho i někoho dalšího. Zároveň něco skutečně umí, nedělá ze sebe jen blbečka.“ Skupina má vůli dotáhnout seminář až do předváděčky, jak se jim povedlo ztotožnit se s klaunem, tedy možná uvidíme.

jam

HRONOVSKÉ GASTRONEBE

Od počátku letošního Hronova jsem u vytržení z možností stravování, které se zde nabízejí. Nelze projít Hronovem, aby se člověk nepřesýtl pozdravy, dojmy a jídlem. Ke klasickým baštám dobrého jídla v centru, jako jsou restaurace Stella a Bašta či „Jídlotaravan“, přibyla místa typu Fifties či stánek s domácími napečenými dobrotami. U vytržení

jsem však ještě z jiného a pro mě daleko zásadnějšího důvodu.

Prvním důvodem je školní jídelna. Kdykoliv přijdu na jídlo, všechny kuchařky se usmívají. Oběd je jako od maminky, která učila kuchaře v Alcronu. Kuchařky se vždycky zeptají, kolik toho chci, a že já něco sním. Díky přístupu těchto lidí se ze školní jídelny stalo místo, kde relaxuji. Koncert pro chuťové

buňky dává odpočinout duši i hlavě. Krev se přesouvá z mozku do žaludku a složité myšlenky jsou nahrazeny myšlenkami na další sousto. Na konci smutně koukám na prázdný talíř, oči by jedly, ale fyziognomie žaludku to neumožňuje.

Druhým důvodem jsou místní ochotníci nabízející v Jiráskově divadle snídani. Nevím, jak vy, ale já když ráno potkám někoho, kdo se usmívá, mám lepší náladu. Když k tomu dostanu čtyři půlky housky s fantastickou pomazánkou, kávu a sladkou tečku v podobě domácí bábovky, vše za čtyřicet korun, propadám se do extáze. Možná to bude znít hloupě, ale tohle je pro mě na festivalu velmi cenné. Dostávám snídani od místních ochotníků, kteří plní ochoty nabízejí jídlo ochotníkům ze vzdálených míst republiky. Rázem si připadám jako v Rakovníku, jako ve Vysokém, jako v Libici, jako doma. Mám úplně na háku, co se děje ve vyšších patrech divadelní politiky. Dokud bude fungovat tohle, bude mi tu fajn. Pokud vznikají pokusy o založení nových tradic tímto směrem, je všechno na dobré cestě.

Honza Švácha

DRAZÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

zamysleli jste se někdy nad tím, jak mrháte vlastním drahocenným časem? Zda není škoda každé ztracené minuty? Zkuste si představit, že máte posledních 8 minut života. Jak byste je prožili? Zamyslete se! Už v patek to skončí!

Štěpán

KOMIKS ALEŠE HEJRALA

FOTOOKÉNKO

Oudové místního okrašlovacího vejbovu vyprovázejí na vlak slavného učenice z velkého světa, jenžto přijel pobesedovat s prostým lidem a šířit po venkově trochu tý vosvěty. Na stránkách obecní kroniky

ozdobným písmem je psáno: „Bylo nám převelikou ctí i potěšením uvítati v našem malém městečku věhlasného znalce cizozemských literatur i scénických uměn, profesora Pavla Drábka, t. č. šířícího slávu naší vědy v daleké cizině. Poté, co bylo hronovským příznivcům musy Thálie vyslechnouti nebývale poutavou přednášku profesorovu, doprovoben byl v horkém poledni na naše spanilé nádražíčko, píseň prstonárodní vzácné návštěvě na rozloučenou zapěna byla, jakož i všechny končetiny přítomných výborů pozdvihly se k zamávání prof. Drábkovi, jenž netajil se vlasteneckým dojetím.“

FOTO Zahálka,

TEXT Šotkovský – Zahálka

PROGRAM PC

Malý sál Jiráskova divadla jako prostor pro setkávání *Problémového klubu* se osvědčil, takže v něm najdete lektory i dnes, zítra, pozítří... A o čem bude řeč?

Středa 9. 8.: Jak daleko je daleko, Ještě jeden příběh, Svině, Co vyprávěl Sepp Jöngen, Archiv jazyků

Čtvrtek 10. 8.: Já jsem Lucien, Univerzální sci-fi, Musí to být?, Anna

Pátek 11. 8.: Revizor, Děti lví srdce, Olga (Horror z Hrádečku), Andrew Coffey

Sobota 12. 8.: Vono to pude, Commedia ala carte, Maryša, Šlépjej

red

ZÁHADNÉ STOPY U NÁS V HRONOVĚ!

Na náměstí se v úterý dopoledne objevily zvláštní stopy směřující do Jiráskova divadla. Stopy Zdenky, Jirky, Filipa, Táni a dalších z Hronova, společně se stopami Jindry z Ostravy, Jitky z Aše, Petra z Hradce, Věry z Bratislavy, Filipa z Mníšku a dalších přespolních.

Jak a kde se tihle všichni potkali? Proč spolu šli? Proč pomalovali i schody? Co se tady „u nás“ vlastně děje?

Jak prosté, milý Watsone. Všechny stopy vedou do divadla.

KreP

PROGRAM

Čtvrtek 10. 8. 2017

Sokolovna, 10.30–10.55

JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

A. a V. Mrštíkové, J. Holasová a soubor:

Musí to být?

Jiráskovo divadlo, 14.30–15.00, 16.30–17.00

TS Light Praha / režie: Lenka Tretiagová

Lenka Tretiagová: **Děti lví srdce**

Park, 15.00–15.40

Marco Migliavacca (IT)

MigliaOnSHOW

Sokolovna,

15.30–15.55, 17.30–17.55, 20.45–21.10

Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec /

režie: Lukáš Horáček, Tomáš Holý a soubor

Joseph Jacobs, Lukáš Horáček:

Andrew Coffey – vyprávěj příběh

Sál Josefa Čapka, 16.20–18.50, 20.45–23.15

Divadlo Letí / režie: Martina Schlegelová

Anna Saavedra: **Olga (Horror z Hrádečku)**

Park, 17.00–18.20

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa /

režie: Václav Klapka

Václav Klapka: **Commedia ala carte**

Náměstí, 17.45–18.15

TS Light Praha – **Lidovky "Light"**

Jiráskovo divadlo, 19.00–20.15, 21.30–22.45

Divadelní studio Tišina, Tumeň, Rusko /

režie: Marina Delikatnaja

Nikolaj Vasiljevič Gogol: **Revizor**

Myšárna, 19.30–20.30, 21.00–22.00

Martin Hak – **Píseň pro lakomce**

Park, 19.30–20.30

Koncert **Swing Sextet se sólistou Lee Andrew Davidsonem** (USA)

Park, 21.00–22.20

Recitál autorského seskupení 6 Nachodníku s hostem Miloněm Čepelkou **"Slzy svatého Vavřince"**

Šapitó, 23.00–22.55

Frikulíni / režie: Frikulíni

Frikulíni: **Pecky v mandarinkách**

POZOR ZMĚNA

Vzhledem ke zranění herce z Divadla 100 opic nebude v pátek v 15:00 v parku odehráno představení Dloušičy, ale pohádka Pes a drak v podání stejného souboru.

red

PROGRAM

Středa 9. 8. 2017

Sokolovna,
14.00–4.35, 15.30–16.05, 19.30–20.05
JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř
A. a V. Mrštíkovi, J. Holasová a soubor:
Musí to být?

Šapitó, 15.00–15.40
Divadlo Toymachine /
režie: Tomáš Běhal, Tomáš Podrazil
Tomáš Běhal, Tomáš Podrazil: **Král Karel**

Jiráskovo divadlo, 16.30–17.35, 20.30–21.35
Reverzní dveře Brno /
režie: Kamila Konývková Kostřicová
Jean-Paul Sartre, Kamila Konývková Kostřicová: **Já jsem Lucien**

Sál Josefa Čapka, 16.30–18.30, 19.30–21.30
BURANTEATR Brno / režie: Šimon Caban
Michal Isteník, BURANTEATR, Šimon Caban:
Univerzální sci-fi

Park, 16.30–17.15
koncert folkové kapely **Chvíle**, Hronov

Park, 17.30–18.00
koncert country kapely **Otisk**, Nový Rychnov

Park, 18.30–19.30
koncert **Jimmy Bozeman & The Lazy Pigs**

Park, 20.00–21.00
koncert skupiny **Bluegrass Cwrkot**

Malý sál Jiráskova divadla, 22.10–23.10
Divadlo Dagmar Karlovy Vary /
režie: Jan Hnilička
Anna Barkovová, Hana Franková, Magdaléna Hnilíčková: **Anna**

Jiráskovo divadlo, 22.15–23.35
Červená
předpremiéra dokumentu Olgy Sommerové

Wikov MGI, a. s. – generální partner

Zpravodaj 87. Jiráskova Hronova 2017
Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),
Zuzana Vojtíšková – šéfredaktorka (zuv)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>
E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč
Neprošlo jazykovou úpravou!

NA KONINU DO HASIČÁRNY

Chybí vám na letošním JH pořádná konina? Nehledejte ji v divadle! Přijďte ve čtvrtek, v pátek a v sobotu do tradiční Hasičské hospody za radnicí. Soptík vám ukáže cestu. Otevřeno mají od 15 hodin a koniny tam budou mít na tuny. Musíte ji zkonsumovat, jinak ji zaměstnanci úřadu povinně jedí až do Vánoc. Mějte s nimi trochu slitování!

red

Vstoupili jsme do druhé půlky JH, takže i cena festivalové brožurky se rozpůlila. Dnes koupíte brožurku za pouhých 25,- Kč!

red

JH GEO CACHING

Hledáte rádi kešky? V rámci JH jich postupně umístíme pět. Pokud je všechny najdete, získáte polohu celofestivalovky. Informace k celofestivalovce jsou na předposledních stranách jednotlivých logbooků.

Nález celofestivalovky má pro prvních pět nejrychlejších extra odměnu – celoroční předplatné časopisu Loutkář.

Výhru – knihu nakladatelství NAMU – si odnese i každý první nálezce jednotlivých kešek. Stačí grafikovi Zpravodaje zavolat nebo poslat smskou (606 644 294) heslo z druhé strany obálky logbooku.

K hledání jednotlivých kešek vede indicie:

STŘEDEČNÍ KEŠKA

AABDCDLEFAGHBCHIAJKRLM

ÚTERNÍ KEŠKY

4) Na kraji modré lásky.

3) Lavice mistra.

PONDĚLNÍ KEŠKA

2) Třetí stupeň letu sokola

NEDĚLNÍ KEŠKA

1) Pod patami Svatého Václava u všech svatých.

ZASLECHNUTO

Kdybich tě opravdu chtěla otrávit, udělám to slovně.

To děláš furt.

Každý normální divadelník je nenormální.

Tady máte k tomu plakátu ještě (le)pičky.

Jó, ty stanioly... Připravil jsem holkám koště a za chvíli byly na kupě.

Kdo? Ty holky?

Jestli se seminaristé chtějí ve stanu napíchnout, musejí v době od osmi do dvou.

V malém sále pozor na techniku – diskuse by se mohla zvrhnout.

Byla jsem včera zlomově vožralá.

A to bylo před tím znásilněním?

Máme 40 nalezených kol a nemáme je kam dávat.

Tak je postupně vopřete o radnici, oni zmizí.

Zdivočelé vosy napadly příborské oříšky na náměstí. Likvidovat je museli hasiči s nasazením vlastního života. Který záškodník vosy na náměstí asi poslal?

SPONZOŘI 87. JIRÁSKOVA HRONOVA

Wikov MGI, a. s. – generální partner

Dynamic Invest Group

Office Space Trutnov

Rosengart

EUROVIA

Marius Pedersen, a. s.

MATEX HK, s. r. o.

STRABAG

PRIMÁTOR, a. s.

COROLL, s. r. o.

Petr Maršálek

TSR Czech Republic, s. r. o.

Saar Gummi Czech, s. r. o.

RUBENA, a. s.

SOVIS

VAK

D-energy, s. r. o.

HAŠPL, a. s.

INS

Internet2, s. r. o.